

[Knuud Jespersen.]

tidstillæg, dette 100 kr.s tillæg pr. måned, skal have et par milliarder kroner. På spørgsmålet om, hvor man skal få de penge fra, fables der lidt om kasseoverskud, og der bliver også antydnet, at man skal spare andre steder. Det betyder altså, at man vil tage fra de uddannelsessøgende, fra de socialt dårligst stillede, fra lønarbejderne og overføre til godsejerne, til arbejdsgiverne, til de store koncerner og i denne forbindelse også til de olieselskaber, der næsten ikke har gjort sig den ulejlighed at svare skat af deres store fortjenester.

For at mildne hele denne udvikling — og det skal der jo meget til, fordi vi her står over for en overordentlig skarp klassemæssig holdning fra regeringens side imod landets lønarbejdere og forbrugere — kommer man med noget, man kalder et prisstop, der skulle vare i ca. 8 uger, et prisstop, der på forhånd har unddraget fødevarerne og ikke bremser stigningerne på importerede varer. Jeg ved, det er svært, men jeg ved også, at det kan lade sig gøre, at gøre disse stigninger magtesløse, hvis man vil, gennem en effektiv dyrtidsordning.

Altså, olie, benzin og fødevarer, alt det, der lægger bomber under prisniveauet, skal der ikke røres ved. Her skal udviklingen have lov til at gå sin gang. Hvad angår fødevarerne, hænger det jo sammen med den lykke, det var for Danmark at komme i fællesmarkedet — sådan udtrykte man sig jo før den 2. oktober 1972. Nu har piben måske en anden lyd, fordi det ikke er hensigtsmæssigt over for fællesmarkedet, at man indfører prisstop på fødevarerområdet.

Vi er af den opfattelse, at det, der i denne situation er afgørende for landets lønmodtagere, for folk på læreanstalter og for de folkelige bevægelser, er, at de i videst mulig udstrækning følger med i den politiske aktivitet og også er indstillet på at tale med deres egen stemme over for den regering, der har udnævnt sig selv til at være hele folkets regering. Så skal den også gøres til deres regering, eller også må den gøres midlertidig. Hvis den ikke bliver deres regering, så må den gøres midlertidig. Vi er i alt fald indstillet på, at hvis regeringen eller andre i dette høje ting vil udnytte energikrisen til at lave tingene endnu dårligere, så vil

vi bruge alle de metoder, der er indeholdt i forretningsordenen, og de metoder, som er tilgængelige også uden for dette hus. Den effektivitet, der burde have været i indgreb over for energikrisen, har totalt været savnet. Der er ingen i øjeblikket, der ved, hvor meget olie man har, hvis man ser bort fra de 7 store monopoler. Der er ingen, der gør sig den ulejlighed at sikre muligheden for en vis kontrol med eksisterende lagre. Vi har gentagne gange peget på, at man burde lave en prissænkning, at man ikke burde tillade monopolerne at flå forbrugerne. Vi har peget på, at monopolerne var i færd med at ødelægge den kollektive trafik, at regeringen — både den nuværende og den foregående — handler i panik. Vi har også peget på, at man kunne beslaglægge nogle af de olielagre, som er tilgængelige for militæret, og for en periode i alt fald anvende denne olie til produktion og til at sikre en normal kollektiv trafik.

Mig bekendt er Danmark det eneste land i Vesteuropa, hvor man har grebet ind over for den kollektive trafik. Det er jo sådan, at uden for Danmarks grænser fatter man ikke, at man for det første lader monopolerne bestemme energitilførslen og dernæst ikke udnytter de alternative muligheder, der er, dvs. kul, fælles elektricitetsforsyning, naturgas, eller sikrer, at man havde statslige indkøb af de fornødne varer, hvad angår olie og benzin.

Og så griber man til panikforanstaltninger over for den kollektive trafik. Vi finder, at det er ganske skandaløst, og opfordrer til, at man lynhurtigt ophæver den del af restriktionerne og søger at løse energiproblemerne og ikke lader monopolerne berige sig gennem kravet om, at de skal have en stigning på over 400 pct. for at klare de fremtidige investeringer.

Denne paniksituation advarer vi altså imod at lade fortsætte. Derimod vil vi, udover at vi har rejst kravet om at få kontrol med olieforsyningerne, nationalisere olie-monopolerne og have indført maksimalpriser, naturligvis også rejse en lang række andre livsvigtige spørgsmål for at forsvare de arbejdendes og dermed ligestillede rettigheder.

Vi ønsker også i dette folketing at gøre, hvad der er muligt, for at energiforsyningen